

Weekthema: Eenheid – Gebed – (On)geloof

Dinsdag

De eenheid van de gemeente

Lezen: Efeze 4: 1-6

We debatteren wat af over kerkelijke eenheid. Wat zijn er al een verzuchtingen geslaakt: 'Hoe komen we dit probleem toch ooit te boven?'. Het is goed om aandachtig naar dit gedeelte uit de 'kerkbrief' te luisteren. De eenheid van de gemeente is in de eerste plaats een gave. Ze is er niet omdat mensen elkaar zo sympathiek vinden of elkaar zo goed 'liggen'; ze is er op grond van het werk van Christus. 'Eén Naam is onze Hoop; één grond heeft Christus' kerk'. Allen die door de Heilige Geest zijn wedergeboren tot een levende hoop hebben in Christus alles; ook de onderlinge eenheid. Hij vergadert immers Zijn kerk in de eenheid van het ware geloof (zondag 21). Maar die eenheid moet ook daadwerkelijk als zichtbare eenheid gezocht en beleefd worden, zo spoort de apostel ons aan in vers 3. Uiteraard bedoelt de apostel geen eenheid boven geloofsverdeeldheid, maar een eenheid in de waarheid (zie bijv. vers 15). In die eenheid is er ruimte voor een legitieme verscheidenheid. Zullen we er ernst mee maken, allereerst in de gemeente waar we een plaats hebben, maar ook in breder verband? Dat vraagt liefde en zelfverloochening; lessen die op de school van de Heilige Geest worden geleerd.

Woensdag

Gemeente en gemeenten

Lezen: Openbaring 3: 13 en Efeze 3: 14-21

In de loop van jaren is de beleving van het kerkverband afgenomen. Is dat erg? Het belangrijkste is dat wij levende leden zijn van een levende gemeente. Toch is het goed dat onze verbondenheid als kerken en gelovigen niet alleen via de kerkelijke kassen of naam van kerkverband loopt. De zes brieven van de Heere Jezus in het begin van openbaring richten zich steeds aan een andere plaatselijke gemeente. Maar het valt op dat alle brieven eindigen met een aansporing om te horen, wat de Geest tot de gemeenten zegt. Gemeenten, meervoud. De plaatselijke omstandigheden verschillen. Elke gemeente krijgt te horen wat juist zij nodig heeft. Maar dat is kennelijk ook van belang voor alle andere gemeenten. Elke bemoediging mag voor alle gemeenten gelden, maar ook elk vermaan overal ter harte

worden genomen. Het geheim van de eenheid ligt in de Briefschrijver. Aan het begin van elke brief stelt Hij zich voor met een aspect van Zijn ene verschijning aan Johannes. De ene Geest doet elke brief in alle plaatsen aankomen als een rondzendbrief. Dan mogen de lezers verschillende gezichten hebben. Als aan al die verschillende gezichten nu maar oren zitten om te horen. Eén in geloof en gehoorzaamheid!

Donderdag

De toon van het gebed

Lezen Filippenzen 1: 1-5

We lezen het begin van de brief van Paulus aan de Filippezen. Filippi – in de provincie Macedonië – was een Romeinse kolonie, die volledig de status van een Romeinse stad bezat. Het Evangelie dat Paulus er bracht had rijke vrucht gedragen. Aan de gemeente die zo door Gods Woord en Geest ontstaan is, schreef Paulus deze brief, die wel ‘de meest vriendelijke brief van de apostel Paulus’ wordt genoemd. Uit heel de brief blijkt dat er een innige band bestaat tussen Filippi en Paulus. Voortdurend is de gemeenten in zijn gedachten, ook tijdens zijn gevangenschap. En niet alleen in zijn gedachten; vooral ook in zijn gebeden. Die gebeden zijn getoonzet op de dankbaarheid over Gods werk in de gemeente. Vandaaruit is er vrijmoedigheid om méér te vragen – voor heel de gemeente. Opmerkelijk is ook dat zo’n gebed gepaard gaat met blijdschap. Het thema van de blijdschap komen we steeds in deze brief tegen. Hier dus ook in relatie tot het gebed. Bidden in dankbaarheid en met vreugde – herken je dat? Het zal alleen kunnen in de geloofsverbondenheid aan Christus.

Vrijdag

Geschonken door gebed

Lezen Filemon : 20-22

Paulus gaat er graag van uit dat Filemon ruimhartig en overvloedig aan zijn verzoek zal voldoen. Op grond van de gezonde broederlijke verhoudingen mag dat gewoonweg verwacht worden. Daarom verlangt hij er ook naar om binnenkort bij Filemon te komen logeren en de christenen in Kolosse te ontmoeten. Daar zien zij trouwens ook naar uit. Dat blijkt uit de laatste woorden van vers 22: ‘... want ik hoop dat ik door uw gebeden u geschonken zal worden’. Paulus weet dat er in Kolosse voor hem gebeden wordt. Wat is dat

een aangenaam kenmerk van echt geestelijk leven: het gebed. Wie tot God bekeerd wordt, is herboren tot een bidder. Het belang daarvan kan moeilijk overschat worden. 'God regeert de wereld door de gebeden van Zijn kinderen.' Hij neemt die gebeden op in Zijn plannen. Zijn er zo geen gevangenisdeuren open gebeden? Nog altijd doet de HEERE grote dingen op het gebed van Zijn volk. De duivel is daar doodsbang voor. Vandaar dat hij er alles aan doet om het gebedsleven te blokkeren. Wat hebben we de Geest van de genade en van de gebeden nodig! 'Al wat u ontbreekt schenk Ik, zo gij 't smeekt, mild en overvloedig'.

Zaterdag

Voorbede in het gebed

Lezen: Exodus 17: 8-16 en Kolossenzen 4: 2-4

'Er zijn twee gelegenheden waarbij we bidden moeten. De eerste is, als we er zin in hebben. De tweede is, als we er geen zin in hebben' (zegt Spurgeon). Met andere woorden: altijd. Bidden is immers de hartslag van het geestelijk leven, de ademhaling van de ziel. Je kunt het ook noemen: de hoogste vorm van waakzaamheid. Laat u dus niet in slaap sussen door 'binnenpratens' die zeggen dat bidden niet helpt. Vraag om de Geest van de genade en van de gebeden, en vergeet daarbij de dankzegging niet. Paulus vraagt hier vooral ook gebed voor allen die het evangelie in deze wereld doorgeven: dienaren van het Woord, werkers in zending en evangelisatie en onder Israël. Misschien denkt u dat deze of gene prediker het maar zo allemaal uit zijn mouw schudt. Niets is minder waar. Het zijn maar 'menschjes uit het stof verzezen' (zegt Calvijn). Daarbij stuiten ze ook nog eens op ondoordringbare muren van verzet, want geen mens zit van nature op het Evangelie te wachten. Jij en ik trouwens ook niet. Maar op het gebed doet de HEERE wonderen en opent Hij deuren voor het Woord, zodat harde harten verbroken worden. Is dat bij ons ook al gebeurd? Immers, wat anderen nodig hebben, kunnen ook wij niet missen. Bidt u mee? 'Bid mij maar vol', zei een predikant eens, 'dan zal ik u vol preken.'

Zondag 15 februari

Een vreselijk (geloofs)voorbeeld

Lezen: Hebreeën 3: 7-19 en psalm 95

Op zondag krijg je van alles mee uit Gods woord. Dan is het wel de bedoeling dat dat deze week meegaat en vrucht draagt! Zoals het in heel het geloofsleven werkt: wat je eens gekregen hebt, moet door genade vastgehouden worden. Het komt aan op *volhardend vertrouwen*. Nu hebben onze Dordtse vaders op grond van Gods Woord beleden dat volharding een *gave* is. Tegelijkertijd zegt de Bijbel dat volharding een *opdracht* is! Er zijn trouwens genoeg voorbeelden van mensen, bij wie het mis ging omdat ze niet volhard hebben in het gelovig steunen op Gods beloften. Eén van de meest aangrijpende voorbeelden wordt aangehaald in Psalm 95: het volk Israël tijdens de woestijnreis. Weet je wat juist zo aangrijpend is? De manier waarop God tegen het ongeloof aankijkt. Mensen proberen voor hun ongeloof soms begrip te kweken en zo hun verantwoordelijkheid te ontlopen. Daarvoor krijgen we hier geen enkele ruimte. Ongeloof heeft te maken met het verharden van je hart. En wie niet volhardend vertrouwt op God in Christus, kan door eigen schuld het Beloofde land niet in. Geloof daarom Zijn heil- en troostrijk Woord!

Maandag 16 februari

Ik zie, ik zie...

Lezen: Hebreeën 2: 5-9 en psalm 8

Een gelovige is maar een gewoon mens. En toch hoort en ziet hij door het geloof dingen die een ander niet ziet. Daarover gaat dit gedeelte. Psalm 8 wordt geciteerd. Een lied over de bevoorrechte plaats die de mens in Gods schepping mag innemen. Geroepen om onderkoning van God op aarde te zijn! De schrijver is realistisch genoeg om te beseffen dat er tegenwoordig van die roeping niet veel meer terechtkomt. Door de zondeval is de mens geen machthebber meer, maar onderworpen. Een speelbal van allerlei krachten, ook van natuurgeweld. Wie kan in een tornado of na een tsunami Psalm 8 zingen? Of aan een sterfbed? Toch is er hoop voor zondaren die zichzelf van hun oorspronkelijke heerlijkheid beroofd hebben. Eén werd ons in alles gelijk: Jezus Christus. Hij werd minder dan de engelen toen Hij mens werd. En Hij ging nog dieper, tot in de dood. Na die diepe vernedering is Hij nu bezig verhoogd te worden. Hij heeft immers de troon van God beklommen! Wie Hém in het oog houdt, grijpt daarom moed. Die krijgt zelfs moed om te geloven dat Psalm 8 tóch weer helemaal wáár zal worden. *'Zij zullen als koningen heersen in alle eeuwigheid'* (Openb. 22:5). Zie jij ook wat ik zie?